

POESIE 1918—1919

OČI

Oči se dívají do světa.
Volají, čekají, prosí.
Touha v nich divoce rozkvétá,
touha, jež živí i kosí.

5 Přejde dnes, přejde snad zítra již?
Mé oči již hledáním pálí.
Do dna chci vypítí svoji číš,
než oči se krvavě zkalí.

10 V zahradách vzkvétají lilie,
aby je v kytice vpletli,
kdo z očí mých kytici uvije,
dříve než v popel mi zetlí?

DNES V NOCI PRŠELO...

Dnes v noci pršelo
a já jsem tiše snil...
V mou duši padly mhy
a deště teskný kvil.

5 Dnes v noci pršelo
a já jsem ve snách zřel,
jak cestou blátivou
pocestný smutně šel.

Kam krácel, nevím již.
10 Však když jsem procital,
on cestou blátivou
šel stále ještě dál.

VICHŘICE

Venku vítr řve a skučí,
prohání se ulicemi.
Zháší bledé lucerničky,
třese nebem, třese zemí.

5 V pokojíku dusném, úzkém
(dobře sedí okenice)
jako malý červ se choulím
u plamenů svojí svíce.

10 Ale z venku vítr dravý
proráží přec v jizbu moji.
Svíce jaksi znervosněla,
snad se trochu bojí, bojí...

Bezpečně a beze strachu
sedím ve svém těsném skrytu.
15 Venku vítr řve a skučí.
Ó, jak hnusně stydno mi tu!

NOC

Jdu temnou alejí,
v níž noční stíny zrají.
Tu skrytí milovníci
se tiše objímají.

- 5 Jdu s duší tesklivou,
jdu, — ani nevím sám,
zda něco sleduji,
či před tím utíkám.

KVETOUČÍ STROM

Mé pupeny se rozkvetly, když všechno tiše spalo.
Já slyšel: v noci dubnové cos na mě zavolalo.

Předčasné, bledé lístečky se točí v chmurné nebe.
Jest ještě brzo, vím to, vím. Vzduch vlhký jest a zebe.

5 Svou zahradou se rozhlížím. Spí všechny stromy dosud.
Což vím, proč sám jsem rozkvetl? Což mohu za svůj osud?

Je ticho kolem. Ticho tak, že květy mé se chvějí
jak první bílé sněženky, kdes v lesích, pod závějí.

A v nocích, vítr dubnový když korunou mou třese,
10 mé srdce, kdes až v kořenech, starostí těžkou dme se.

Když bledé světlo měsíční mdlou vůni v květy hází,
tu zdá se mi, že z křovisek se pozdní mrazy plazí,

že květy moje popálí a zraní moje tělo,
že marno vše, co dychtivě se v haluzích mých chvělo.

15 Však když vzplá slunce polednem, — tu volněj oddechnu si.
Nač strach? Vždyť slunce vítězí a někdo začít musí.

J A R M A R K

Všechno to hlučí, kupuje, smlouvá
okolo chatrných, šedivých bud.
Zvetšelé plachty větérek vzdouvá.
Alespoň okouknout může, kdo chud.

- 5 Z perníku srdce a dřevěné hračky
jinochům z vesnic i mládeži z měst,
za krejcar dětům naděje sáčky
(výhra vždy v každém desátém jest).

- 10 Obstárlé matrony, široké v boku,
studeným zrakem čítají jen:
Vydrží sukno to přes deset roků?
Sedře se na těle za jeden den?

- 15 U kašny vztekla štěkají psíci.
Dámy dnes oblékly sváteční šat.
Kráčejí ztrnule s úsměvem v líci.
Vše dnes chce kupovat, prodávat, lhát.

- 20 Zástupy veliké městem se valí.
Píšťaly vřeskně se bodají v sluch.
Hospody všechny se těsnými staly.
Dusno je všude. Ztěžkl i vzduch.

Všechno tu hlučí, kupuje, smlouvá,
výkřiky derou se z opilých rtů.
Zvetšelé plachty větérek vzdouvá.
Ale co já si mám koupiti tu?

VEČER NA HANĚ

Široký lán, že bez konce se zdá mi.
Znavená pole spředla mlha sivá.
Již noční stíny vstaly za horami
a cestou jdou, kol níž se tiše stmívá.

5 Ohýnky plaché v brambořistích vzplály
a dýchly ke mně vůni žhavé nati.
Jak příchod někoho by zvěstovaly,
jenž s hor již jde a kráčí po úpatí.

10 I klidno tu. Jen něžná babí léta
se honí s listy, které vítr snáší.
Vůz hrčí kdes, jak na konci až světa.
Noc chladnou rukou bledá světla zháší.

Tam za řekou si po práci kdos zpívá
a hledí k hvězdám z šera jizby dusné.
15 Tu z polí k nebi stoupá mlha sivá
a kdos se modlí, dřív než tiše usne...

PODZIMNÍ ROKOKO

V zapadlém parku u fontány staré
markýza čeká. Faun se tiše směje
a soumrak mlhou teskně zádumčivou
se plíží do aleje.

- 5 Princ nepřijde a marno na něj čekat.
Den hází v stromy poslední své zlato,
vše usne přes noc pod uvadlým listím,
co ještě nezaváto.

- Fontána střásá bledé kapky stříbra.
10 Kdos pláče tu, však již nic se nezachvěje,
jen zlatě rudé listí hluše padá
a Faun se tiše směje.

OČI

Váš pohled zapálil mě kdys, že v jeho zlatém jasu
jsem nezřel stínů života ni těžký řetěz Času,

že odpor ve mně vyšlehl k mým cestám plným prachu,
že vše jsem urval, odhodil, co překáželo vzmachu,

5 i břemena, jež věčností se do krve mé vpila,
a zabočil, kde vinula se cesta vaše bílá.

Tam běžel jsem, ač zkrvácen a bolestí svou zmámen,
neb zřel jsem stále černý zrak a v něm ten zlatý plamen, —

až doběh jsem vás konečně, když slunce kleslo tiše
10 v klín černých hor, mně neznámých, kdes v lesích cizí říše.

Když květy jsem vám podat chtěl, — v nichž duše moje zrála,
mráz očí vašich spálil je. — Již jste mě nepoznala.

A na cestě teď ztemnělé, jež v neznámo kams vede,
opuštěn pláči. Mizíte, i vaše oči bledé.

15 Ne, — nevrátím se. Noc je již a daleko je ke dnu.
Jsou chladná dvě tu jezera. Dnes hluboko v ně vhlédnu.

PODZIMNÍ DEŠTĚ

I poslední zlato krvavých listí
i nemocné slunce, které se kalí,
i vítr, jenž smutně v korunách svistí,
ach, podzimní deště, — vše jste mi vzaly!

5 I aleje bříz, jež zmíraly tiše
v závojích mlh jak nemocné ženy,
i pozdního vína rozpuklé číše
i podzimních západů krvavé pěny

10 i hřbitovy smutné, zakřiklé kýmši,
i nádvoří zdumaná v záplavě zlaté
i zapadlé arkýře, zaváté římsy
i portály v pozdní gotice spjaté.

I večerní šera, která vše hojí
a tajemným smutkem bolesti zhalí,
15 i poslední sladkou milenku moji,
ach, — podzimní deště, vše jste mi vzaly!

HŘBITOV

Tu každý ztichne smutkem rozteskněn
a zamyšleně k domovu se vrací,
však »jako doma« přece tady řvou
jen kněži, hrobaři a funebráci.

M Ě L Á S K Y

Mé lásky letní, smyslné a žhavé,
vše marno, — marno, nevrátím se k vám.
Hle, — podzim tu v své říze plápolavé
a chci být sám.

5 Jsem unaven, — a nemám ani síly
polibky těžké, plné krve nést.
Mlh podzimních, hle, — chomáč snivě bílý
teď u mých cest.

10 Planoucí pohledy a číše plné vína
jsem roztrávil, když první lístek spad.
Teď chodím kajícně zas v loubí stinná
se vyplakat.

15 Až blede slunce z nemoci své vstane
a postaví se proti teskným mhám,
pak poslední mi slza v úsměv skane
a přijdu k Vám!

HOUSLE

Tam v okně, které hledí do nádvoří,
zasněné housle zadumaně visí.
Den v barvách západních již rudě hoří
a zlatý pel se v temné stíny mísí.

5 Poslední paprsky už v strunách vzplály
a vzbudily je prsty krvavými,
by marně na kohosi zavolaly
a zhasly zamyšleně mezi nimi.

10 Nepřijde nikdo. V ticho zakřiknuté
list zašustí jen, který v okna padne.
Den na západě ve záplavě žluté
pozvolna bledne, krčí se a vadne.

15 A v okně pozdní muškátové květy
zašeptly ve ztlumených povzdechnutích,
že někdo vprostřed sonatové věty
v polohách nejvyšších tu včera utich.

NEMOCNÉ DĚTI

Nemocné děti, — se zrakem záhadně sladkým,
nechoďte ještě, nechoďte spát!
Dříve než noc se přibelhá krokem svým vratkým,
dříve než utichne sad,
5 budem si tiše v tajemných alejích hrát.

Jak se však podzimní slunečko zaleje krví,
chladné až ruce vztáhnou se v tiš,
pohádku povím vám o princí, který šel prvý
princeznu hledat v zázračnou říš,
10 který ji v Paláci Věčného Ticha
obejme brzo, brzičko již ...

POLEDNE

Malátným teplem dýchlo poledne,
poledne podzimní, kdy slunce ještě plane
tou září, jež se sotva rozhledne
a zapadá zas v mraky rozeklané.

5 A v sadech dlouhých, v sadech zažloutlých,
v nichž unaveně padá žluté listí,
jen u fontán zní hořký, tichý smích,
smích unudění nebo nenávisti.

Tam rekonvalescenti ubledlí
10 — vím, poslední je slunce zavolalo —
pomalým krokem cesty opředlí,
kam ještě příliš listí nenaválo.

A oči planoucí a divně sevřené
jak světlušky se nad záhony třpytí.
15 Co vlhké vůně, — vůně kořenné!
Snad nemožno se ani nasytiti.

Dnes, zdá se, doba Tichých Hodů jest
— slavnostní rozkoš rozteskněných duší —
stříbrné praporce již vlají podél cest.
20 Ach, — babí léta všechno dobře tuší.

Polední vánek v zlaté struny sáh,
by zahrál vteřinovou melodii,
ztrnulá ústa šťastně vzdychla: »Ach,
vždyť přece ještě žiji, žiji, žiji — — —«

IRONICKÝ PASTEL

A všude zlato, — na nebi i v polích,
tam na horách, — i tady na topolích
i v sladkých mlhách, které v dáli visí,
i v soumracích, jež do světla se mísí,
5 — ach všude zlato, — zlato chladně žluté!

A cestou klikatou, kol stráně zakřiknuté,
podzimním zlatem, v stříbře babích let,
v posledním bohatství, jímž překypuje svět,
a *přímo k slunci*, — které v dáli plane,
10 se vleče žebrák v kápi rozedrané...

RADOSTI!

Radosti, radosti závrtná,
radosti, — prapore červenobílý,
rozvlaj se v nebesa posvátná,
v souhvězdí plná úžasné síly,
5 o nichž jsme dlouhá staletí snili.

Radosti, která tryskáš mi z krve,
ze srdce, z hrdla, z bouřících žil,
slyšíš tam na věžích údery prvé?
Slyšíš, jak v kovové zvony se vbil
10 velebný úder posvátných chvil?

Radosti zdraví, úžasu, krásy,
obětní slavnosti volného nitra,
pohleď, jak na polích zrosené klasy
koupají čisté, zlaté své vlasy
15 v paprscích Velkého jitra.

Radosti, radosti vítězná,
zmámená světlem a krajů svých šíří,
vidíš, jak vysněná princezna
od hradeb pohádky v skutečnost míří,
20 — princezna, o níž dnes nelze mi pěti,
neboť mé hrdlo radostí šílí,
duší mou dychtiví orlové letí,
orlové vznešení, svobodní, bílí,
vše ve mně tančí nejprudší reje,
25 všechno se vzpíná, objímá, směje,
vše to, — co mládí věncí a světí...
— Ne, dnes mi nelze o tobě pěti.

Dnes jenom zavýsknu k nebeským výším,
výkřikem — bičem to ohnivých blesků —
30 v prach spálím lesy bývalých stesků,
výkřikem radosti, vyšším a vyšším,
kterým se v nebesích ozvěny vzbudí,
povýsknu *svobodně* z mladé své hrudi!

J E D

Noc těžká, dusná, napovídající...
Silnice bílá. Kolem černé lesy.
Mrak po nebesích rozhodil svou kšticí.
A měsíc zapadl již za útesy.

5 Jdu tiše cestou. Prudce květy voní
a jejich dech se do krve mi žene.
Ah, krásně zpívaly tam pod jabloní
vesnické děvy, smavě opálené.

10 Jsou divné písně v stínech zazpívané,
jsou divné oči, které ze tmy pálí.
V mé duši vzpomínka teď náhle plane:
že rty mé dlouho, dlouho nelíbaly.

15 A noc jde tiše kolem. Cesta bílá
svou prázdnou ruku natahuje ke mně.
Omamnou vůní již mě vysílila
zamlklá noc a dusná vůně země.

20 A zdá se mi, že slyším kroky jemné,
oh, kroky, které potkají se s mými, —
však bojím se, zda srdce neklame mne
úderu těžkými a neklidnými.

A zdá se mi, že prostřeno jest všude,
i na rtech mých i v nedočkavé duši,
že všechno čeká na něco, co bude,
že všechno ve mně prudce něco tuší,

25 že všechno vře a všechno prudce pálí,
jak šelmě, které lačně svítí oči,
že jed mi v duši dívky vezpívaly,
jenž v žilách mých teď divoce se točí.

To ticho rve mě. Za mrakem mrak míví.
30 Předtuchou nebesa jsou rozjizvená
a bílá silnice se vlně svíjí
v náruči lesa jako chtivá žena.

Ó přijde Ona. Přijde. Přijde. Musí!
Zaleknut jejím zjevem plápolavým
35 své chtivé ruce vnořím ve vlas rusý
a lačné tmy svým křikem rozřeřavím.

AKÁTY

Akáty ještě zelené
a přec již zasněžené,
jdu kolem vás tmou ulice
a za mnou sníh se žene.

5 A celou dlouhou ulicí
jdou černé řady lidí,
zda aspoň jeden pod sněhem
nesmělou zeleň vidí?

Ne, nikdo vás si nevšímá.
10 Jen dvě vás zříme, braši:
to já a onen plamének,
jenž na nároží zháší.

U OKNA

Sníh všude ležel včera.
Dnes taje. Temné stíny
úzkostně překročí
ospalé kalužiny.

5 Bez citu leží země,
bezcitně civí nebe.
Chlad ulicí se plouží.
Nemrzne, ale zebe.

A všude ticho, ticho.
10 Nic nikdo se tu neptá.
Pár stromů na obzoru
lhostejná ruka leptá.

A kolem mokré země
se táhnou širé lány.
15 Sníh tu a tam se bělá
jak prapor rozedraný.

Vyzáblé, zkrěhlé střechy
((jak bílé včera byly!)
zas ve dřívější špínu
20 své úzké tváře skryly.

A občas z vlhké římsy
lhostejná kapka skane.
A tak to půjde dále,
víc pranic nenastane ...

25 A u okna-li sedíš,
když počíná se šřit,
že slunce někdy vyjde,
je nemožno ti věřit.

S Á M

Sám,
opuštěn a zrazen kráčím večerem,
okolo města, šerem stromořadí,
a proč jsem přišel sem,
5 vzpomínám.

Dlaždice — slizcí hadi —
se lstivě plazí kolem starých domů.
A jejich průjezdy, tak vlhké, pusté, chladné
jak srdce prázdňé,
10 a zahrady, v nichž pod blátem cos vadne,
a truchlé šero stromů,
z nichž dávno poslední už lístek slét,
dýchají na mě jed.

A prší, prší,
15 jak přšelo by celý věk.
Úlisné kapky šepotají
jak retы zrádných milenek
a o střechy se tříští, staré tisíc let,
jež apaticky se jen usmívají
20 a křiví líc
vyžilým stínem arkýřů a lomenic.

A lampy u černého nebe zavěšené
jen ke mně, ke mně točí
své oči,
25 ah oči nenávistné, ironické, sklené,

a šlehají mě svými biči
tam do srdce, — ah právě, právě tam
a syčí:

Opuštěn, zrazen, sám jsi, sám!

NUŽ JEŠTĚ JEDEN TANEC...

Nuž ještě jeden tanec!
Jen naposled,
neb moh by mě pak zmámit
váš rudý ret.

5 Nuž ještě jeden tanec!
Pak musím jít,
neb v očích vašich moh bych
se utopit.

10 Nuž ještě jeden tanec!
Pak půjdu spát,
neb mohla byste srdce
mi pošlapat.

VIDĚNÍ

Jsou dvě království:
Království Světla a Stínů.
Království stejně bohatá a nekonečná.
V jednom panují silní, zdraví a radostní,
5 v druhém smutní a nemocní.
Všichni jsou šťastní i nešťastní.
Jiných lidí není;
není i jiných království.

10 Na pokraji stínů a světla,
na úzké hranici jasu a tmy
kráčím já.
Jednou rukou vzpínám se k dobrému Slunci,
druhou k milosrdné Noci.

15 Srdce mé však jest jediné,
způle noc a způle den.
A čekám,
zda se setmí, či se rozbřeskne.

VEČER

Zsinalé mlhy — strážci nočních stínů —
již ze bran Večera se vybelhaly
a stezkami, jež mizí kdesi v dáli,
se rozcházely přes rozvlhlou hlínu.

5 A pršet nepřestalo. Stromy lysé
jen marně zvedly holé ruce k nebi.
V škrabošce bláta zem se slizce šklebí
a unaveně kolem rozhlíží se.

10 Tu kolem humen, kde se zídky plazí
jak muži ubití a uplvaní,
já v hadrech lásky kráčím v zadumání
a děvče čekám, které nepřichází.

Jak dlouho již, co nepřišla sem ke mně?
Ach, nelze vzpomenout! Dešť již uspal duši.
15 Ničeho pustá pole nevytuší.
A hnije všechno: srdce, nebe, země.

RTY MILENEK

Rty věrných milenek, vy dva jste květy růží,
jež utrhlí jsme kdys, by zcela naše byly.
Vím, — zasvětily vše jste jedinému muži,
i dech svůj pokorný, i kalich sněžně bílý;
5 však on, — byť poprvé se nemoh nasytiti, —
čím víc k vám vonívá, tím méně vůně cítí.

Rty zrádných milenek, vy víno otrávené,
jež k ústům dávají nám potměšilé dlaně,
čím jed váš nachový víc vzteku v krev nám vžene,
10 čím bližší polibek váš krvavé je ráně,
čím víc nás klamete, čím víc se o vás rveme,
tím víc vás chceme pít, tím víc vás milujeme!

PŘÁTELÉ

Já čekal jsem vás, přátelé, když soumrak v město pad
a teskná vůně večera se zvedla od zahrad.

V slavnostní, bílé radosti jsem krb svůj rozžíhal,
by září bledě růžovou se tiše usmíval.

5 A v komnatě své, z úcty k vám a k pozdravu těch chvil,
jsem stíny sladce intimní kol sebe rozvěsil.

I lenošky své přistavil jsem v koutku, ohni blíž,
kde největší jest temnota a nejsvětější tiš.

Svých sklepů víno nejstarší (oh, co v něm skryto sil! —)

10 já pokorně vám zvečera jsem na stůl postavil.

A loutnu svoji prastarou — (ah, slyšeli jste ji?) —

jsem znovu zladil, doufaje, že dnes vám zapějí
své písně smutné, bázlivé, jež v nocích zpívávám,

i modlitby své pokorné, jež modlívám se sám,

15 i pohádky své zasněné, jež noc mi vypráví,

v nichž skryto kouzlo tajemné i půvab klamavý,

i písně teskně milostné jak zhaslé pocely,

jichž bledé, smutné milenky již dávno zemřely,

stín matný stínů vybledlých a ozvěn ozvěny,

20 jež v kytaru mou zapadly jak akord zlomený...

Však nepřišli jste. Pozdě již a marno čekat dál,
že někdo z ulic přátelsky by na mě zavolal.

MILENKO MOJE...

Milenko moje,
poklady nemocné duše své tobě jsem dával,
které jsem před cizím úsměvem úzkostně skrýval:
v čem den můj rozbřeskal, večer pak tiše se stmíval,
5 to, co mi do duše předčasný podzimek navál,
to, co jsem v kalichu srdce ti k oběti zvedal,
to, co jsem vlíbat chtěl v jas tvého bílého čela,
čeho jsem ztlumené ozvěny v očích tvých hledal.
— Však ty jsi mi, milá má, — nerozuměla.

10 Milenko moje,
tehdy, až zemřeš — a věčný svůj sen budeš sníti
v hřbitovech zamklých, v alejích setlelých stromů,
až tobě na hrobě vykvete podzimní kvítí,
které tak dávno už nebudeš míti dát komu, —
15 já přijdu mlhavým večerem, slunce když hasne,
abych se zpovídal v tajemnou, modravou tiš,
abych ti pověděl pohádky smutné a krásné, —
kterým ty tehdy, má milenko, porozumiš.

PROSBA

Obzory mé jsou zkalené
a dny mé zachmuřené.
Mlh chumáč vlhký, rozplihlý
mi v duši vítr žene.

5 Den v blátě vstává, umírá,
noc v kalužích se svítí;
a v ulicích jest odporno
a odporno je v žití.

10 Ah, Bože můj, jen na chvíli
mě odveď kdesi v dáli,
kde soumrak bledě modravý
krvavé nebe halí,

kde v tichu svatém, bezhlasém
červánky tiše hasnou
15 a večer volně odchází
v noc hvězdnatou a jasnou.

A na okamžik nechej mi
dlaň nebes otevřenu,
ať zpítý jejich nádherou
20 tu na vše zapomenu.

Z Á P A D

Na stráni, v průsmyku tichého lesa
stojíme spolu.

5 Sluníčko pozvolna klesá
bledými nebesy západních snění,
která se v růžové obláčky pění,
do údolu.

10 Opiti nádherou ticha
se díváme daleko v dál.
Les šťastně nám nad hlavou vzdychá,
jak by se bál
šelestem vonící choje
porušit velebnost slunce a nebe,
vytrhnout ze snění tebe,
milenko moje!

15 Jakási stříbrná slova
nám padají s uzrálých retů,
— slova tak sladká, neznámá, nová,
která se ztrácejí v hromadách planoucích květů.
20 Voní tak teskně a plaše
jako ty polibky naše,
kterých už tisíce rozseto je tu.

25 Až dnešní slunečko naposled políbí zemi
zamlklou zcela už v korunách zasněných stromů,
na věky spojeni zázrakem, tajemstvím na věky němí,
zmámeni krásami všemi,
vrátíme tiše se po květech zrosených domů.

PÍSEŇ SNĚHOVÉ VLOČKY

Padám, padám
z nebeských výší,
radostným letem
neznámou říší.

5 Bílé mám čelo,
 bílé mám dlaně,
 nejčistší krásy
 jsem nabrala na ně.

10 Prostorem tichých,
 zářících květů
 pozdravy nesu
 vzdálených světů.

15 Pohádky křehké,
 zasněné báje
 přináším v duši
 od prahu ráje.

20 Na zemi černé
 — jak všechno, co svato —
 roztávám zvolna
 v špinavé bláto.

ROZCHOD

Tak děsně smutno je mi dnes,
že nedovedu plakat,
jen dešť se tříští v oknech mých
vzlykáním teskných staccat.

5 A tak mi děsně pusto jíst
a tak mi bídně z toho,
že srdce moje ubohé
si přálo příliš mnoho.

10 A v duši mojí zlomené
jejž velké slunce zlatí,
ty kráčíš, která dovedeš
se spokojit a smáti.

15 A v duši mojí zlomené
jen teskná vůně vstala,
z těch květů, které střevíčkem
jsi kdesi pošlapala.

ZIMNÍ ODPOLEDNE

Modravý nebes stín pad v bílé pláň sněhu
a slunce na horách žeh žlutý rozlítlo.
Den zbledl v stříbrnou a křišťálovou něhu.
Jdu cestou do kopce. Jest všude bílo, bílo . . .

5 Háj rudý zakýval mi v pozdrav suchou dlaní
a vížka kostelní se pousmála v dáli.
Mlh věnce růžové se tiše zvedly za ní
a cosi klidného mi sladce pošeptaly.

10 Tu v sáňkách vášnivých vpřed prudká Radost letí
a srázy příkrými se řítí do údolí.
Ty můžeš, poutníče, se jenom ohlížeti,
ať neprobudíš to, co na dně srdce bolí.

15 Běž tiše nahoru, vstříc nedotknuté kráse,
tam k bílým oblakům, jež na nebesích svítí.
Jas mírně hladí, šero usmívá se
všem zradám krvavým i těžkým bojům žití.

20 A opuštěn-li jsi a kráčíš beze cíle,
vše ztratit v údolí, co nejdražší ti bylo,
tam poznáš u nebes, v té pláni sněžně bílé,
že ještě pokladů ti nekonečně zbylo.

ROMANCE O HRADNÍ BRÁNĚ

Zamlklá brána kastelu uzamčeného
se tisíc let pochmurně dívala v kraj.
Hrad smutný byl. Tesklivost čísel z něho
a na dvorech ležíval záhadný taj.

5 Daleký obzor vždy se v šedivé mlhy skrýval,
čas šel tu neslyšně a nikdy se nepousmíval, —
a bránu-li otvíral někdo v sváteční den,
tu veřeje skřípaly, skřípaly, skřípaly jen.

Ve hradní věži — okno jen jediné měla —
10 ah princezna sladká a bílá jak z pohádky zvěst
svá čekání tkala, tak stříbrně, mlhavě stmělá,
a tiše se dívala na lemy dalekých cest.
Dolu snad scházela někdy ku hradní bráně,
když rytíři chystali vyjet se v daleké pláně
15 buď do boje dravého, na lov neb na divý plen,
— a veřeje skřípaly, skřípaly, skřípaly jen.

Nikdo tu nebyl, kdo vzkřikl by v zamlklá ticha,
šel stejný den za dnem, šla stejná za nocí noc.
Stín polední vlekl se únavou smutného mnicha,
20 jak všechno by zaklela natrpklá, šedivá moc.
Jako ten, kdo bývá zrazen a oklamán v žití,
kdo neměl nikoho, s kým by moh chvílinku jítí,
tak brána — (když vítr se opíral do zchlady stěn)
— veřeji skřípala, skřípala, skřípala jen.

25 Jednou, když více hvězd bylo v nebeské dlani
než kdykoli jindy, — tu jakýsi poutník šel kol; —
— oh, poutník z těch dalekých, širokých, neznámých plání,
jenž prosnil svou lásku, rozkoš, radost i bol.

Pohlédl v okna princezny stříbrně bílé
30 — okna tak vysoká, jako jest vědomí cíle —
pokorně stanul, — nechtěje, aby jí v sen
veřeje zaskříply, zaskříply, zaskříply jen.

Princezna bděla však (dělala vše to snad v snění?)
a zaslechla zdola pokorně ztajený vzdech.
35 Tu plavným svým skokem, jenž dotekem v krásu vše mění,
seběhla chodbami skrytými v žulových zdech.
Poutníku, kterému spřízněnou bolestí pánilo srdce a rány,
tichounce odemkla železné náruče brány.

*

Když k ránu omdlelý polibky vycházel ven,
40 tu veřeje poprvé šeptaly, šeptaly jen...

REKONVALESCENCE

Dnes okna zasmušilá tiše otevru si,
— ah, okna zavřená tak dlouhý, těžký čas,
a vlas svůj neklidný a šerem temně rusý
dnes větrům západním dám šťasten na pospas.

5 A v sladké závratí pak tiše sejdu dolů
zmámený vůněmi, jež vstaly ze zahrad,
jsa silný vědomím svých protrpěných bolů
a silný poznáním, že lze se usmívat.

10 A křehkou duši svou, — tak ještě rozechvěnou,
pobledlou v horečkách a dlouhé nemoci,
dřív než se nebesa hvězd první září sklenou,
ponesu na rukou jak oběť do noci.

15 Když v barvách západních mi rudý večer vzplane
a krok můj nejistý mdlou vzbudí ozvěnu,
v záhonech lilí, jež tmou jsou ulekané,
já na dvě bělostné si dlaně vzpomenu.

20 Když luny paprsek se zachví na mé římse
a mlhy stříbrné se začnou usmívat, —
tu krokem malátným, však uzdravujícím se,
pln tiché únavy se vrátím domů spát.

NEJISTOTY

Den šerých nejistot
dnes zmrtněl v naší zemi,
když květ nám zavoněl
zvadlými nadějemi.

5 Chlad bažin zamlklých
a smutek mlhy šeré
nám do žil úzkostných
a do srdce se dere.

Jdem tichem znaveni
10 a steskem znervosnělí,
že kdesi u slunce
už na nás zapomněli.

A všechny radosti,
jež včerejšky nám daly,
15 už odkuds z daleka
nesměle zavolaly.

A všechny důvěry,
v něž doufali jsme kdysi,
v chlad mlhy šedivé
20 se zvolna, tiše mísí...

*

Den šedých nejistot
pad v liché země rodné.
Jdem tiše příšeřím
a čekáme, — kdo bodne.

PRSTÝNKU!

Prstýnku můj zlatý
s bledě rudým kamenem,
my si vždycky spolu
na své štěstí vzpomenem.

- 5 Prstýnku můj, víš-li,
o čem jsem teď tiše snil,
když tvůj rudý kámen
tichounce jsem políbil?

JARNÍ NOC

Zrozena z prvních nesmělých polibků slunce
vstala dnes tiše v nádheře úžasně ledé;
pokorné hvězdy do nebes, mlhavé naděje do polí vdechla
a v cestu mou, jež ode mě daleko do noci vede,
5 tolik své krásy a tolik svých radostí dala,
 že duše má v samotách zavzlykala.

Má milenko, — kdesi tam v náručí temného města,
má milenko sladká, — daleko, daleko kdesi,
proč luna nejčistším stříbrem se věsí
10 na tiché roviny, modravé, zasněné lesy,
proč krásy dnes tolik dychtivě čeká mě kolem,
proč nádhera tíží, proč radost mi nejvyšším bolem,
proč světlo mi stínem, naděje úzkostí temnou,
 že nejsi se mnou!

VEČER

Milenko, — slyšíš hlas topolů,
tichý hlas gotických topolů nad hlavou?

Zmítány záplavou
divého větru volají do temných polí.

5 Mraky jdou oblohou
tak černé, že duši až bolí,
a my sami,
samotni v celé té aleji topolů
jdeme pospolu . . .

OKNO MÉ MILÉ

Daleko do noci svítí
okno mé milé...
— Ah, musím dnes kol něho jíti,
musím, neb tesklivé chvíle
5 padly v záhony kvítí
duše mé bílé.

Půjdu tak zvolna a jemně
nocí, zamlklou tmou;
půjdu jak kající poutník do Svaté Země,
10 jemuž se prsa bolestí nad hříchy dmou,
a z okna své milé, jež daleko do noci svítí,
zář vezmu pro svoje vadnoucí kvítí
a světlo pro duši svou.

DOPIS

Tvůj dopis dostal jsem dnes
— tvůj dopis úzkostný a zoufalý —
když večer klekání od věží nes
a zvony plakaly.

5 Já pokorně na prsa sklonil své skráně
a malátné ruce pustil jsem v klín.
Ah, neměl jsem síly, bych do pěstí sevřel své dlaně,
neb všude byl stín,
neb všude byl temný, truchlivý stín.

10 Pak pozvolna sešel jsem stezkou do noci dolů
v říš smutných svých lesů, v obzorů vyhaslých šera,
— tam, kde jsme včera
s úsměvy jitra radostně kráčeli spolu.
A bloudil jsem podivnou touhou a podivnou bolestí zmámen,
15 hledaje v mlhách, které se do noci mísí,
doubravu sladkou a na ní ten stříbrný kámen,
u něž jsem zašeptal kdysi
v růžový, předjitřní klid:
»Jak sladko jest žít,
20 — jak úžasně sladko jest žít!«

MODLITBA

Bože můj jediný na nebesích,
tak — jako já jsem tu sám v údolí Smutku a Krve,
z Tvých hvězd padlo dnes na mé lány tolik úžasné bolesti,
že já,
5 poslušný rozsévač semen, které jsi sevřel v mé pěsti,
klesl jsem v pláči na svoji hnětenou hlínu,
bez nadějí ve svoji sílu,
bez víry ve své poslání.

Vzcházel kdysi mi v obilí zsinale modravý koukol, —
10 však dovedl jsem jej ušlapat, neboť vyrostl ze bláta země.
Jedovaté lijáky stokrát mi odplavily role, která jsem oral,
stokrát jsem deštěm je vyrval,
neb padaly z nížka, z špinavých, rozdraných mraků,
však dnes, můj Bože,
15 nemám již ničeho, čím bych se proti marnosti bránil,
neboť ranily mě Tvé nejjasnější hvězdy,
které jsem miloval tolik co Tebe.

Bože můj jediný na nebesích,
tak jako já jsem tu v údolí Smutku a Krve,
20 zašepťej tiše v mou na věky znavenou duši
— která jak poutník umdlelý nejistě cestu k večeru hledá —
zda v Říších Tvých,
v Říších nekonečného Ticha, nekonečného Klidu,
kam jedině mohou hledět teď vyhaslé moje oči,
25 lze zapomenouti i na ona úžasná Světla,
která nás spálila jasem a Krásou svou ztišila k Smrti?

JÁ ZHLÉDL TĚ DNES...

Já zhlédl tě dnes.
Ah, z daleka zcela,
že jsi mě ani
neviděla.

5 A chodím teď sám.
Přemýšlím, zdali
tušilas pohled
upřený z dále.

10 A klobouček zřím.
Ten modravě tmavý,
který směl býti
u tvé hlavy.

Už večer se v noc
počíná stmívat.
15 Sám v samotách bloudím
a tak bych chtěl líbat.

EPILOG

Sešitku bílý, — dnes tě zavírám,
jak srdce zavíráme, když je přeplněno;
teď můžeš šeptat tichým samotám
mých mladých dnů tak teskně sladké věno.

5 Šel sebou bolestí mých bílý stín
(tak bledé byly jako květy ranní),
i Vášně moje padly ve tvůj klín
a svěžích radostí mých sladké pousmání.

10 Teď čekej jen! Až přejde roků řad
a zrak můj vetřelý číst tvé písmo zkusí,
pak bolest tvá mi úsměv vzbudí snad
a nad radostmi teskně povzdechne si.